

поука. Въ този стихъ имаме двѣ противорѣчия. Какъ трѣбва да ги примиримъ?

Прѣди повече отъ 25—30 години, двама американци отиватъ да посѣтятъ Ниагарския водопадъ, но се понапили малко. Рѣшили да се разхождатъ съ лодка по течението на водата, надъ водопада, обаче, не усѣтили какъ водата ги подела и ги завлѣкла къмъ водопада. По едно врѣме лодката се намѣрила въ водитѣ на водопада, всрѣдъ най-силното течение. Отъ това силно течение лодката се обръща надолу и единиятъ отъ тѣхъ пада, а другиятъ успѣва да се залови за една канара и остава на нея. Водопадътъ подъ него реве, бучи. Събиратъ се американци отъ една страна, канадци отъ друга — мислятъ день, два, три, какъ да го спасятъ. Лодка не може да отиде до тамъ. Всички се заинтересували отъ този случай. Какъ мислите сж го спасили? Съврѣменното човѣчество се намира на този камъкъ всрѣдъ водопада, както този американецъ — на тази канара. Брѣгове отстрани има, но този водопадъ отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване — всичко е свършено! Най-послѣ американцитѣ рѣшили да прѣхвърлятъ съ единъ топъ едно вжже на канарата, и този тамъ да се завърже здраво съ него. Сега оставямъ понататкъ историята да прѣдаде факта. Вие прочетете историята, да видите, дали този американецъ се спасилъ, или не.

Другъ случай: единъ американецъ, слѣдъ като живѣлъ извѣстно число години, намѣрилъ, че животътъ нѣма смисълъ, омръзналъ му и рѣшилъ по нѣкакъвъ начинъ да се прослави. Да стане поетъ — не може. Да стане ученъ — не може. Слѣдъ